

Belevissen uit het dierenpension

Aan de hand van haar eigen ervaringen behandelt Wendy Govers-van Thiel in elk nummer van het Dibevo-Vakblad een onderwerp uit de dagelijkse dierenpensionpraktijk.

DE KLANT DIE BIJ JOU PAST

Iedere pensionhouder houdt er zijn eigen visie en werkwijze op na. En het mooie is, voor elke visie is wel een klant te vinden. Uit reacties van mijn klanten blijkt dat de hedendaagse huisdiereigenaar niet meer zomaar naar het eerste het beste pension om de hoek gaat, simpelweg omdat deze dichtbij zit. Nee, hij doet een heus vergelijkend warenonderzoek voordat hij gaat reserveren.

TEKST: WENDY GOVERS-VAN THIEL

Maar hoe goed dat onderzoek ook is: het wil niet zeggen dat een pension dan automatisch past bij zijn kat. Dat bleek ook maar weer eens uit het verhaal van Elvis, die afgelopen zomer bij me logeerde.

Elvis was als kitten gevonden tijdens een vakantie. In het bos vond mijn klant een klein en vooral bange kitten die zij daar niet achter kon laten. Het katje werd 'gevangen', tot Elvis gedoopt en mee naar Nederland genomen waar hij in een warm mandje terecht is gekomen.

Helaas had Elvis in zijn jonge leventje al zoveel meegemaakt, dat hij altijd een, op zijn zachtst gezegd, bijzonder exemplaar is gebleven. Zijn liefde voor zijn baasjes en angst voor het onbekende zorgden voor verlatingsangst. Een bezoekje aan een kattenhotel daarbij opgeteld zorgde voor een kat op dieet. Bij een eerdere vakantie in een kattenhotel met groepshuisvesting was hij maar liefst 1,5 kilo afgevallen. Een vakantie later keerde Elvis weer terug naar datzelfde kattenhotel maar deze keer in een kleine groep van maar zes katten. Maar, helaas bleek ook dit niet de oplossing voor hem. Tot slot boekten zijn baasjes een vakantie bij ons in de hoop dat een privékamer met een kattentuin voor de nodige afleiding zou zorgen, zodat hij ondanks het gemis van zijn baasjes toch een fijne vakantie zou hebben.

Zoals verwacht, verstopte Elvis zich de eerste dagen in een van de schuilhuisjes. Na twee dagen werd hij wat losser. Daarbij kon ik hem zelfs verleiden om te gaan eten. Geweldig! Deze goede gang van zaken breidde zich steeds verder uit en hij ontspande zich zienderogen steeds meer. Ongeloof was er bij de baasjes van Elvis nadat ik hun na negen dagen een filmpje kon sturen waaruit bleek dat ik Elvis kon aaien, of liever gezegd móést aaien. Hoe langer de vakantie duurde, hoe meer vrienden hij maakte in het hotel. Ondertussen was Elvis' vakantie ten einde en haalden zijn baasjes hem dolgelukkig weer op. Hij was echt ten goede veranderd ten opzichte van voor de vakantie.

In de weken na het vertrek van Elvis ontving ik nog enkele leuke berichtjes. Allereerst dat hij liever was geworden. Maar het werd nog mooier. Ik kreeg de volgende vraag: "Wendy, heb je Elvis een hersentransplantatie gegeven of zo? Hij zit nu bij ons op schoot; iets wat hij nog nooit eerder heeft gedaan. We staan versteld!" En daar doen we het nu allemaal voor.

Met dit verhaal wordt maar weer duidelijk dat er voor elk huisdier een ander type pension gewenst is. Dus: blijf vooral lekker je eigen ding doen en zoek de gasten die daarbij passen. ←

Reageren? Mail redactie@dibevo.nl

Wendy Govers-van Thiel is eigenaar van Cats Only - kattenhotel & katsalon en natuurlijk heeft ze zelf ook een kat: een Maine Coon. Daarnaast houdt ze kippen, een Oudduitse Herder en een paard. Naast de werkzaamheden die Wendy in haar eigen kattenhotel en kattentrimsalon uitvoert, werkt ze als docent bij het Huisdier Kennis Instituut en organiseert ze lezingen, cursussen en workshops voor kattenbezitters en professionals. Wendy schrijft ook gastblogs op Huisdierenspecialist.nl, de consumentenwebsite van Dibevo.